

PALLACH: TOT UN PEDAGOG ARA, CATALUNYA!

Com a simpatitzant o partidària (no militant) del partit polític P.S.C. - Reagrupament, actualment desaparegut, vull recordar el seu impulsor i líder, el Doctor en Ciències de l'Educació, Josep Pallach i Carolà (1920-1977), que en el transcurs del III Congrés del Partit Socialista de Catalunya - Reagrupament, celebrat a Barcelona els dies 8 i 9 de gener de 1977 fou elegit Secretari General del Partit per aclamació (unanimitat).

No vull destacar, però, en el desè Aniversari del seu traspàs, ocorregut la matinada del 10 a l'11 de gener de l'any 1977, la gran figura política de Pallach, sinó la rellevant personalitat pedagògica d'aquest altempordanès, vocacionalment atret per la tasca educativa i viu representant de la pedagogia encaminada vers el progrés del jovent estudiantí.

Extraordinàriament apreciat pels seus deixebles, Pallach acceptava les idees dels altres sense voler imposar massa les seves. La seva didàctica, encaminada més a la investigació que a la memorització, fou justament valorada pels seus alumnes que sempre el definiren com una persona de tracte agradable en la mútua relació alumne-professor.

Pallach mai regatejà el moment de conversar amb els seus alumnes fora de classe, esdevenint molt assequible en aquest sentit, demostrant tanta senzillesa i amabilitat que donà peu a què fos tutejat pels seus alumnes, en tant que, paradoxalment, en parlar d'ell proposaven al seu nom el distingit tractament de Doctor.

En el camp de la seva especialitat pedagògica, Josep Pallach demostrà el mateix entusiasme que el distingia en el seu lideratge polític i les idees generoses que el destacaren en el terreny de l'ensenyament no defalliren mai davant les adversitats que hagué de viure.

Recordo encara la brillant conferència que el Sr. Pallach donà (el 13 de febrer de 1976) en el col·legi "Empúries" de la nostra població, sobre l'interessant tema "L'escola i la família", en la qual va ressaltar la importància d'una estreta col·laboració entre pares i professionals de l'educació. En aquell moment ningú podia preveure que aquell gran orador un any després hauria deixat d'existir.

La figura política i la figura pedagògica de Josep Pallach van íntimament unides. Malgrat les negatives circumstàncies que l'acompanyaren (persecusions, empresonaments, exili, etc.), Pallach tingué temps per obtenir la llicenciatura en Filosofia i Lletres (secció Pedagogia) a Montpellier, durant l'exili.

L'any 1946 s'instal·là a París, on donà classes de llengua castellana. Pallach sabia aprofitar els espais de calma de la seva agitada vida política per a donar curs a la vocació pedagògica, fent una llarga experiència a l'Institut Pilot de Montgeron, obtenint el Diploma de Psicologia Pedagògica a la Sorbona.

Quan el 1969 s'apostà definitivament a Catalunya, treballà un temps com a professor de l'I.N.E.M de Girona i fou contractat com a catedràtic a la Universitat Autònoma de Barcelona, obtenint el Doctorat en Ciències de l'Educació (Pedagogia) el 1975.

Aproximadament dos anys abans de morir publicà els llibres "L'explosió educativa" i "La Democràcia, per fer què?" També s'editaren "Els Instituts Pilots i la Reforma de l'ensenyament mitjà" (1971), (premi Antoni Balmanya 1970) i a més els opuscles d'exili com "Acció i perspectives del socialisme a Catalunya" (1954), "Les nostres arrels" (1962), "El gran problema: escola per a tots" (1964) i "El nostre combat" (recull d'escrits del mateix Pallach i de molts dels seus companys de partit, publicats a la premsa) i de molts del polític i pedagog esperava amb il·lusió, però que mai no veié perquè sortí a la llum el febrer de 1977, un mes després de la seva mort.

Penso que el Doctor Josep Pallach i Carolà fou un pedagog català que va aplicar tot el seu saber per a Catalunya. Considero doncs encertada la definició que donà d'ell la seva pròpia vídua, en el 10è. Aniversari de la seva mort, en declarar que fou "un home de Catalunya".

Que reposi en la pau del Senyor el malaguanyat polític i pedagog "català", des del fatídic moment del seu darrer sospir, a la porta de la Residència de Bellvitge de l'Hospitalet de Llobregat, a causa d'un infart i que la seva doctrina educadora prevaleixi entre nosaltres.

Pilar Pellicer de Gispert

No feia falta que els Srs. del P.S.C. - P.S.O.E. m'adrecessin una carta, signada per Josep Me Sala i Grisó, Secretari d'Organització de l'esmentat partit, recordant el desè Aniversari de la mort del polític i pedagog figuerenc, Josep Pallach i Carolà (Figueres, 1920 - l'Hospitalet de Llobregat, 1977) convidant-me a l'homenatge que se li oferí en el cementiri d'Esclanyà, al mateix temps que se'm comunicava que es tirava endavant "La Fundació Josep Pallach" amb la intenció de promoure la seva obra i la seva figura.

Senyors, tinc encara el carnet n° 3 del Partit Socialista Català - Reagrupament i crec que la meua admiració i respecte envers la persona i obra de Pallach, està per sobre de les ofrenes puntuals, per això penso que el millor homenatge que se li pot oferir és lluitar per a Catalunya, tal com ell féu, deixant la seva pell per al poble que tant estimà.

L'obra d'en "Pitu Pallach", així l'anomenàvem els seus amics i col·laboradors, no és patrimoni de cap partit polític (ni de dretes, ni d'esquerres), tal com alguns volen ostentar, perquè "el gra de blat" que ell plantà fou per al poble de Catalunya, que és l'únic "Hereu Polític" de la labor d'en Pallach.

Alguns polítics, en vida de Pallach, no reconegueren en ell el polític honrat i la persona altruista que ho dóna tot sense esperar res a canvi; ara, contràriament, li ofrenen homenatges portant flors a la seva tomba i tirant endavant la seva Fundació. Llavors fou bandejat i escarnit; ara s'ha estalviat de veure: Tanta misèria, Déu meu, tanta Misèria! (com deia el company Jaume Curbet en el "Punt diari" del passat 10-1-87).

Es fa mercat de la seva obra i s'especula davant del seu sepulcre. Pallach no fou un "Polític del monedero" ¿Poden dir el mateix tots els polítics que ara l'han venerat? ¿Què hauria estat de la política a "casa nostra" si Pallach no hagués mort? Una incògnita? No, hauria estat molt diferent, podem estar-ne segurs.

Pallach sempre deia: "Nosaltres som socialistes moderats, però això no vol pas dir que siguem moderadament socialistes". Considerem si Pallach hauria acceptat el càrrec d'ambaixador espanyol a França i si amb en Pallach hauria sortit a la llum el reglament del govern central que exigeix als Ajuntaments de tot l'Estat (a Catalunya també) la redacció d'actes, convocatòries, ordres del dia, etc. en "La Lengua del Imperio". Suposo que no, perquè en Pallach era, per damunt de tot, un "socialista català" i un enèrgic lluitador i per aquesta raó mai s'hauria arraulit en front dels qui, en alguns aspectes, anomeno "miembros de la legión extranjera", ni hauria esdevingut "sucursalista del P.S.O.E.".

La seva obra escrita "La Democràcia, per fer què?" (1975), ens marca un camí, unes fites, que a llargs trets podríem definir i que, avui en dia, són en plena vigència. Havent fracassat alguns partits a Catalunya, hem de fer feina nova, enrunant certes capelletes raquiques, junt amb els seus ídols i personalismes, alçant sobre llurs ruïnes l'esplèndida "Catedral del Poble" a on deu aixopugar-s'hi la idea feta llum, l'honradesa feta carn, el fanatisme intolerant convertit en guaridor, més la convicció i l'enteresa feta virtut. El poble allí congregat ja es cuidarà d'eleger els seus pontífexs que han d'oficiar davant "L'Arca Santa" on han de venerar-se: La Llibertat, el Nacionalisme i la Democràcia, trilogia dels països més progressistes d'Europa, que ja Pallach apuntava en "La Democràcia, per fer què?"

Per fer, des dels Ajuntaments: ARA, CATALUNYA!

Carles Gispert i Batlle

"Únicament els qui tenen idees al cap en busquen més en els llibres"

Paul Peeters

"Les ferides de la calúnnia es tanquen, però sempre hi queda la cicatriu"

Reugesen